

Why I'm No Longer Talking to White People About Race

Anne Cathrine Hulthin Andersen, cand.mag. i musikterapi. Chefkonsulent ved SOLVITA. Kontakt: anne.cathrine@solvita.dk

Reni Eddo-Lodge (2017),
Why I'm No Longer
Talking to White People
About Race,
Bloomsbury Publishing:
London, UK. 261 sider.

Bogen er skrevet i 2017 af journalist Reni Eddo-Lodge. Bogen sætter fokus på hvordan racisme er påvirket af politiske og mediebestemte diskurser, og hvordan sorte menneskers stemmer bliver overhørt i den offentlige debat i Storbritannien. Bogens titel stammer fra et blogopslag, som Eddo-Lodge skrev i 2014, hvilket man kan læse fuldt gengivet i bogens forord (s. ix). Eddo-Lodge nævner som det første i blogopslaget – og i bogen – at hun dog ikke mener alle hvide, når hun skriver "why I'm no longer talking to white people about race" – kun de hvide, som ikke anerkender, at strukturel racisme finder sted i det moderne samfund. I dag bruger hun det meste af sin tid på at tale med alle mennesker – sorte og hvide – netop om race og racisme. Med bogen ønsker hun at inspirere andre og bidrage med politiske og historiske fakta som redskaber, hvilket hun selv har haft brug for, når hun har debatteret om racisme.

Bogens tema handler om strukturel racisme i Storbritannien. Bogens tilgang til emnet er ud fra Eddo-Lodges tanke om at vores holdninger, og den måde vi danner mening på, i høj grad er formet af systemet og magthaverne, hvilket passer ind i den poststrukturelle videnskabsramme og dens verdenssyn (deriblandt feminism, postkolonialisme o. lign.). Bogen handler ikke kun om de sorte i Storbritannien – men også om andre etniske minoritetsgrupper og skellet mellem dem og de hvide. Eddo-Lodge skriver at hendes forståelse af begrebet racisme ikke så meget handler om fordomme, men mere om magt. Hun skriver: *"Thinking about power made me realize that racism was about so much more than personal prejudice. It was about being in the position to negatively affect other people's life chances"* (s. 2).

Eddo-Lodge skriver i en dokumentarisk stil ud fra sit eget synspunkt, hvor hun både inddrager egne oplevelser og erfaringer,

samt understøtter disse med historiske og politiske fakta. Bagerst i bogen er en lang litteraturliste med kilder, som hun henviser til. Bogen er på den måde undersøgende, og følger Eddo-Lodges egen rejse i at finde de argumenter, der kunne lære hende mere om sig selv, sin historie, og hvordan hun kunne finde en måde at stå stærkere i debatterne, som hun har deltaget i. Bogen er inddelt i 7 kapitler, der hver har deres eget tema: 'Histories', 'The System', 'What is White Privilege?', 'Fear of a Black Planet', 'The Feminism Question', 'Race and Class', og 'There's No Justice, There's Just Us'.

I 'Histories' udforsker Eddo-Lodge historiske fakta omkring Storbritanniens rolle i slavehandelen under kolonitiden, og historier om hvordan efterkommere af slaver har været, og stadig er, udsat for strukturel racisme. I 'The System' diskuterer og belyser hun, hvordan systemet (den politiske diskurs, magthaverne m.fl.) skaber ulighed mellem sorte og hvide mennesker, f.eks. hvordan det er mere sandsynligt, at en hvid jobansøger får et job, som en sort ansøger med præcis de samme kvalifikationer også har søgt. I kapitlet 'What is White Privilege' handler temaet om det forspring, som hvide har i forskellige sociale og strukturelle sammenhænge. Hun beskriver, hvordan voldssager, hvor sorte mennesker er ofre, ofte bliver henlagt, til fordel for voldssager hvor hvide mennesker er ofre. I dette kapitel fortæller hun også om den identitetskrise, som en del af hendes bekendte med både en hvid og en sort forælder befinder sig i – f.eks. hvordan de ikke føler, at de hører til hverken i et 'sort' eller 'hvidt' fællesskab. I kapitlet 'Fear of a Black Planet' diskuterer hun de nationalpolitiske vinde, som blæser i Storbritannien, og inkluderer bl.a. et helt interview med en af de mest kontroversielle politikere i Storbritannien: Nick

Griffin fra The British National Party – hvilket i dansk kontekst muligvis vil svare til at inddrage et interview med Rasmus Paludan. I kapitlet 'The Feminism Question' fortæller Eddo-Lodge om sine egne erfaringer fra de feministiske miljøer i Storbritannien, og hvordan hun har oplevet at skulle kæmpe for, at der også blev plads til sorte kvinders synspunkter i dette som udgangspunkt hvide feministiske fællesskab. Hun beskriver flere hændelser, hvor andre kvinder nægter at diskutere race som et feministisk tema, f.eks. når der bliver diskuteret skønhedsideal, hvortil Eddo-Lodge argumenterer: "...you can grow out your short hair if you want to. I can't change the colour of my skin..." (Eddo-Lodge, s. 154). I 'Race and Class' diskuterer Eddo-Lodge, hvordan etnicitet ofte bliver viklet ind i den offentlige forståelse af klasseforskelle, og hvordan det er vanskeligt at gøre op med denne fordom. Hun nævner forskellige etniciteter, og kommer bl.a. også ind på en diskussion omkring, hvorvidt immigranter stjæler jobs fra arbejderklassens hvide. I dette kapitel diskuterer hun også om uddannelse kan udviske klasseforskelle, f.eks. om det at have en universitetsuddannelse er lig med, at du får succes og status i et samfund, eller om hudfarve har større indflydelse. I det sidste kapitel 'There's No Justice, There's Just Us' giver Reni plads til nogle efterrefleksioner omkring pointerne i bogen. Hendes hensigt er at skabe en bevidsthed om de diskurser, som former og dikterer vores samfund, og hvordan man, hvis man føler sig berørt af bogens indhold, kan melde sig ind i et fællesskab, der ønsker at ændre på disse diskurser, så vi på sigt kan skabe mere ligeværdige muligheder for alle mennesker uanset køn, religion, seksualitet eller hudfarve.

Eddo-Lodge folder forskellige historier ud om, hvad det vil sige at være sort i Storbritannien. Fortællingerne er både personlige

og faktuelle. I forordet slutter hun af med at fortælle, hvorfor denne bog er vigtig:

"Every voice raised against racism chips away at its power. We can't afford to stay silent. This book is an attempt to speak." (s. xvii).

Som musikerterapeut synes jeg at bogen er meget inspirerende i forhold til at blive mindet om, at man skal huske at lytte til og forholde sig nysgerrigt og åbent til andre mennesker. Alle mennesker og jeg selv er formet af en historie, om det så er på et bosted, i arbejdet med udsatte, på plejehjem, i psykiatrien eller andre steder. Ved at få øje på de historier, der former og definerer os, kan vi begynde at tage bevidste valg om dem, og stille spørgsmål, f.eks.: *"Er det din foretrukne historie om dig selv, at du altid er blevet kaldt en stille pige?"* Dette er meget i overensstemmelse med den narrative terapies tankegang, som også udspringer af den poststrukturelle videnskabsramme. I særdeleshed vil jeg anbefale bogen til de musikerterapeuter, som arbejder med minoritetsgrupper, og måske ønsker at blive inspirerede til, hvordan man kan reflektere over egne forholdemåder og forforståelse af disse.

Bogen henvender sig også til dem, som ønsker at blive inspirerede til at reflektere over, hvordan den strukturelle racisme er at finde i Danmark. Jeg selv blev inspireret til at tænke over Danmarks magtposition i kolonitiden med slavehandel fra Guldkysten, og koloniseringen af Grønland. Jeg husker, at jeg i folkeskolen lærte om eskimoer, igloer og slædehunde, hvilket i dag må betragtes som en unuanceret og stereotyp fremstilling af Grønland og de mennesker som bor der. Det er selvfølgelig nogle år siden nu, og det ser forhåbentlig anderledes ud i folkeskolens undervisning i dag, men det har stadig været med til at præge en generations forforståelse

af, hvad det vil sige at være grønlander.

Bogen er højaktuel i forhold til 'Black Lives Matter' bevægelsen, og i forhold til at reflektere over, hvordan vi i Danmark også udøver strukturel racisme, f.eks. viser en ph.d.-undersøgelse fra 2019, at minoritetsetniske kvinder med tørklæde skal sende 60 procent flere ansøgninger end etnisk danske kvinder for at blive indkaldt til samtale (Dahl 2019). Find denne artikel og links til andre artikler i referencen Videnskab 2020. I Comedy-verdenen er temaet om racisme også på dagsordenen; se f.eks. komikeren Mahamad Habane joke med, at han hedder Søren, når han ringer ud som telefonsælger. Fordi... det sælger bedre. Også i forbindelse med corona-pandemien bliver temaet bragt til debat. Morten Sodemann, professor og speciallæge i infektionssygdomme og leder af Indvandrermedicinsk Klinik på Odense Universitetshospital, kritiserede f.eks. statsministerens udtalelser om mennesker med ikke-vestlig baggrund, i forbindelse med opblusningen af corona-smitten i august 2020. Han sagde: *"Den måde, vi taler om etnicitet på, er problematisk. Hun [Mette Frederiksen] puster til den forestilling, som nogle måske har om, at det er mærkelig adfærd og underlig kultur, der er problemet. Men det er det ikke"* (Sodemann 2020).

Der er altså rigeligt med stof til eftertanke, også ud fra en dansk kontekst - når man har læst denne bog.

Jeg vil blot ønske dig rigtig god læselyst! Husk at spritte af.

Referencer

Eddo-Lodge, Reni 2017: *Why I'm No Longer Talking to White People About Race*. Bloomsbury Publishing: London, UK.

Dahl, Malte 2019: *Detecting Discrimination How Group-based Biases Shape Economic and Political Interactions*: Five Empirical Contributions. Department of Political Science, University of Copenhagen: Denmark. September 2019 <https://menneskeret.dk/nyheder/minoritetskvinder-toerklæde-fravalgt-paa-arbejdsmarkedet> læst 2020.09.23.

Habane, Mahamad 2019: <https://www.youtube.com/watch?v=1sKqxLX1Htc> set 2020.09.23.

Sodemann, Morten 2020: https://www.dr.dk/nyheder/indland/skarp-kritik-af-statsministeren-jeg-tror-faktisk-ikke-hun-forstaar-hvad-problemet-er?cid=soc_facebook_drnyheder_post_sghf7zgl&fbclid=IwAR3d3vV10Jz53CnQzUiV1e05uzOfOnZ_74WIpBDZ9BCAylbMyKXDqcFai50 læst 2020.09.23.

Videnskab 2020: <https://videnskab.dk/kultur-samfund/hvad-er-strukturel-racisme-og-findes-strukturel-racisme-i-danmark> læst 2020.09.23.

Konkurrencen

Kære læser

Du skal her forsødes med en lille konkurrence, og lidt hjemmedigteri skal du heller ikke snydes for. Dette er også en lejlighed til at glædes over en af vore smukke, gamle efterårsmelodier. Melodien er komponeret af Thorvald Aagaard i 1915, og den originale tekst er forfattet af Jeppe Aakjær i 1910. Samtidig kan vi præsentere vores sidste konkurrencevinder: Clara Boeg, som nu er den glade indehaver af en kalimba.

*Spurven sidder stum bag kvist,
men stum er ej musikken.*

*Finder vejen til din gnist,
og løsner op mimikken.*

*Lul-lul! Rokken går!
Efterårets komme
melder sig men frygt dog ej
med fagblad i din lomme.*

*Lykken prøve nu du kan:
en lille konkurrence!*

*Nævn os navnet på en mand
for at du har en chance!*

*Lul-lul! Fuglefang!
Fløjtespil er koden.
Klokkespil med magisk klang,
ja, kan du gætte gåden?*

*Visdom, mod, standhaftighed,
ja, det er store dyder.
Wienerklassisk kærlighed,
om dette sangen lyder.
Lul-lul! Gæt den mand,
førend tiden rinder.
Solen sænkes over land,
og chancen din den svinder.*

*Navnet er at finde her
i efterårets tidsskrift.
Prøv at gætte hver især
med ivrig lyst og flids-drift.
Lul-lul! Tænk du!
Hvad kan jeg mon vinde?
Smiler heldet til dig nu:
et instrument at finde!*

Hvis du har et bud – så send os dit svar på e-mail: dmt.redaktion@gmail.com